Jakobstads Tidning 19.04.1994

JT 19.4.-94

Stilfull konsert med Laulu-Jaakot

Musik

Vårkonsert med manskören Laulu-Jaakot i Runebergssalen i Jakobstad 17. 4.

Varje vår är konsertutbudet i Jakobstad med omnejd lika stort. Alla körer och musikgrupper vill naturligtvis visa upp vad man jobbat med under den långa och kalla vintern.

På söndagen hade turen kommit till Laulu-Jaakot. En stor publik hade sökt sig till Runebergssalen för att få uppleva manskörssångens toner sväva ut över salen.

Redan när sångarna tågade in på scenen kunde man ana att Laulu-Jaakot med dirigenten Raakel Solvin, har stora ambitioner: de hade nämligen inga noter. När de sedan började sjunga märkte man tydligt att sångarna var bättre koncentrerade och mera avslappnade.

Programmet bestod nästan i sin helhet av finska sånger, med undantag av den svenska folkvisan Kristallen den fina.

Genast i inledningssången, Friebergs Kevätlaulu, Hämärän ääniä och Hän kukevi kuin yli kukkien, kunde man höra att den homogena klangen inte var någon tillfällighet, utan en allt igenom slipad och balanserad klang.

I den svenska folkvisan Kristallen den fina kunde man märka en viss obalans i frassluten. Det svenska u:et är alltid svår att sjunga och här störde man av att det blev för mycket o, men för oss svenskspråkiga är nästan alltid s för spetsigt och l för tjockt, i finskan, så...

Aksel Törnudds snabba och rytmiska Kitkat Katkat, liksom sången Kosioretki, var friska fläktar i den annars något tunga och sorgmodiga första delen.

Erik Lindströms Rosvo Roopen poika var en vacker sentimental ballad, som fick avsluta del ett. Här var Risto Mäkinen solist. Han kunde ha använt mikrofon, texten blev ibland svår att uppfatta.

Laulu-Jaakot sjunger med en väl avvägd styrka, som inte ens för en enda gång blir skrikig. I den första sången efter pausen: Sibelius Metsämiehen laulu, kunde man höra kraftfulla forten, men ändå en fyllig och rund klang.

Annina, en av Oskar Merikantos mest kända sånger, blev i detta arr. av N-E Fougstedt något hackig. Antti Kujala sjöng med pondus och kraft i det övre registret. Bröstklangen kunde däremot vara något öppnare och säkrare. Renheten mellan solist och kör var inte alltid den bästa.

Sakari Ylisaari – solist i den finska folkvisan Järven rannalla – besitter en mjuk och fyllig klang, med en fasthet och skärpa i rösten. Texten kunde ibland vara mera distinkt.

I det officiella programmets tre sista sånger, kom kören tillbaka till den innerlighet och klarhet som fanns i konsertens början. Sångerna var Kesäpäivä Kangasalla, Kotimaani ompi Suomi och till sist Kevätsointuja. Kanske de bästa under kvällen.

Som helhet kan man säga att Laulu-Jaakot sjunger välnyanserat, balanserat och inlevelsefullt. I vissa sånger fanns det en tendens att slutackordet blev orent. Ett extra plus måste ges till kören för att den sjöng hela programmet utantill. Dirigenten Raakel Solvin har en mjuk och väl avvägd slagteknik, som det borde vara lätt att följa.

I mitt tycke var programmet något slätstruket, sångerna hade alla i stort sätt samma karaktär.

Men allting behöver ju inte alltid vara tjo och tjim. Romantik och nostalgi är ju också en viktig del av våra liv.

BILL RAVALL